

schillende afdeelingen. Jullie.... zijn niet gelukkig, of je moet àlmaar weer het eerste „allegro” spelen.... voor de afwisseling! Maar wie wijs is, die speelt aandachtig en eerbiedig de heele sonate dóór, zooals God die voor ons schreef....”

Lorenzo had onder het luisteren een warme kop gekregen. Aarzelend stak hij 't portretje weer in zijn portefeuille.

„Zie je,” ging Renato nog door, „de verliefdheid, dat is niet het einddoel, en zelfs de liefde is dat niet. De liefde is net een warme, vruchtbare aarde, waaruit nog heel de bloeiende tuin van een mooi leven groeien moet!

„En als de herfst komt.... hoe innig kan dan alles niet worden in den tuin.... de grond ligt vol vochte, gouden blaren en er is een geur van kiemend leven, een adem van teere toekomstigheid....

„En dan, ja, dan wordt het koud, en de winter dekt alles toe, maar hij dekt iets toe, dat onsterfelijk is....

„O, jongen, als ik met je lieve moeder had mogen samen oud worden, hoe heerlijk zou dat zijn geweest....”

„En hoeveel verdriet zou mij dan niet zijn bespaard gebleven,” kwam hij zachter nog na.

Lorenzo zag met schroom zijn vader aan. Een antwoord, dat hij had willen geven, vaagde weg van zijn lippen. Zijn oogen waren vochtig. Hij voelde zich plotseling zoo arm en ijl.

Met een stillen handdruk nam hij na een korte poos afscheid.

Maar eensklaps, op het portaal, keerde hij zich om, kwam weer binnen, omarmde zijn vader heftig en begroef zijn hoofd op Renato's schouder.

III.

Op een ochtend achterin Januari liep Renato vrijwel doelloos zijn atelier rond, verschoof het doek op den ezel, de zoo goed als voltooide „Tocht naar de Eeuwige Stad”, redderde de wanorde van zijn tafel tot een andere wanorde op.

Hij was zenuwachtig, — dat voelde hij maar al te goed. Sinds meer dan drie weken was Flavia weer in de stad, en eerst van-morgen zou hij haar terugzien. Nu het oogenblik nabij kwam, leek het hem niet meer zoo eenvoudig, als hij het zich maandenlang had voorgesteld. Waarom was zij niet eerder gekomen? En waarom had hijzelf het haar niet gevraagd? Hij voelde met korte slagen aan zijn slapen het bloed kloppen. Het hinderde hem.

Of was hij óók zenuwachtig over het proces, dat de volgende week een aanvang zou nemen? Zijn geheim woog hem hoe langer hoe zwaarder. Verscheidene uren, dezen nacht, had hij erover wakker gelegen. De jonge